P 4102

DELO

AVGUST 1942 ŠTEV. 4

ORGAN CENTRALNEGA KOMITETA
KOMUNISTIČNE PARTIJE SLOVENIJE

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA

Matej Bor:

STALINU!

Tovariš Stalin, hura! In lep pozdrav.
Odkod? S slovenskih gmajn, vasi, iz host.
Saj jih poznaš. Saj hodiš, dobri gost,
vsak dan med nas..iz ruskih step,daljav..

Prihajaš v koče, za hip posediš,
okoli tebe starci, kup otrok.
Z oči kopnita jim obup in jok,
ko jim s širokim smehom govoriš..

-Kako je zdaj pri nas? - de gospodar.
-Bo že,.bo že. Nihče ne zlomi nas.
Prihajamo res z bombami nad vas,
pa - tvojgajmo šo to za našo'stvar.

In greš naprej v fabrike, po cestah,
s samotno stražo v gošči pokramljaš,
in sleherni, ki mu roko podaš,
je spet močan, čeprav bil prej je plah.

Ob ognju z nami, sleherni večer,
tovariš naš, prijatelj in vodnik,
posedaš, govoriš..Tesnobo, krik
tvoj glas prelije v radostni nemir..

Pred nami gre jeklena tvoja pest,
kadar v naskok vihramo iz zased.
Gremo trdo, za tabo, brez besed!
Iz host spustimo se do velemest!

Gremo s teboj in tvojimi v napad.
In tvoji so milijoni, ves planet!
Vsa srca, vse pesti in vsak preklet,
tepen, zavržen proletarski brat!

S teboj zasedemo vso to zemljo,
ki naša ni bila, pa bo poslej.
Čez vso Evropo, brez tiranov nej,
Podamo, Stalin, jutri si roko!

CENTRALNI KOMITET KOMUNISTIČNE PARTIJE SLOVENIJE

Vsem komitetom in organizacijam KP Slovenije!

Ker so nekatere partijske organizacije, zlasti nekateri partijci v partizanskih četah zagrešili grobe politične napake, predvsem v odnosu do naših tovarišev krščanskih socialistov in sokolov ter po vzročili v več primerih težke posledice, odreja CK KP Slovenije za vse svoje organizacije naslednje:

1. Vsi komandanti in politkomisarji bataljonov, odredov in grup slovenskih partizanskih čet, ki so člani Partije, so dolžni mesečno najkasneje do 10. slehernega meseca pošiljati pismena poročila o svojem delovanju pristojnemu OK Partije. Podvrženi so disciplini in kontroli OK v vseh vprašanjih, razen tistih, ki se tičejo neposredno vojaških zadev.

2. Okrožni in rajonski komiteti so odgovorni pred CK za vse delovanje članov Partije v četah, bataljonih, odredih in grupah, ki so na njihovem terenu. Dolžni so poročati Centralnemu Komitetu o stanju v partizanskih četah in o odnosu partizanov do civilnega prebivalstva ter predlagati konkretne ukrepe, kadar se jim zdi to potrebno.

3. Politkomisarji so dolžni omogočiti redno politično delo v partizanskih četah vsem tistim terenskim političnim delavcem OF, ki dobe za to legitimacijo okrožnih odborov OF.

4. Vsi okrožni komiteti Partije so dolžni v najkrajšem roku pregledati vse partijske kadre v partizanskih četah, ki se nahajajo na njihovem področju, ter poslati njihove karakteristike in eventuelne predloge CK KP Slovenije.

5. Vse partijske organizacije in vsi partijci v partizanskih četah, so dolžni težiti za tem, da ustvarijo na terenu najtesnejše sodelovanje in bratsko zvezo med partizanskimi četami in civilnim prebivalstvom. Vse partijske organizacije morajo neprestano sporočati CK o vseh postopkih partizanskih čet, ki bi event.to sodelovanje ovirali ali preprečevali.

6. Za vse tiste člane Partije,ki ...se kljub ponovnim opozorilom v teh osnovnih vprašanjih,od katerih je odvisna zmaga politike OF, oddaljevali od politične linije Partije,je treba takoj predlagati korake,ki jih mislijo Okrožni komiteti storiti.Nepoboljšljive krivce je treba izključiti iz Partije.

7. Vse partijske organizacije so dolžne v prihodnjih tednih razviti maksimalno kampanjo za prevladanje slabosti in napak,ki so se pojavile v našem partizanskem gibanju.Okrožni komiteti naj redno poročajo CK o poteku te kampanje in njenih rezultatih.

Julija 1942.

Centralni komitet
KOMUNISTIČNE PARTIJE SLOVENIJE

O NEKATERIH NEVARNIH POJAVIH V PARTIZANSKIH VRSTAH

Vojska,ki jo predstavljajo naše partizanske čete je zrasla iz globin slovenskega ljudstva in predstavlja zato najboljše, kar je slovensko ljudstvo moglo dati iz sebe.Ta vojska je pokazala čudovite primere junaštva, predanosti svojemu narodu, preziranje smrti in plemenite požrtvovalnosti in je krasen primer tiste inicijative ljudskih množic, ki prevrača svetove in ki v zgodovini slehernega naroda predstavlja njegove najvišje vzpone in mejnike njegovih največjih ustvarjalnih naporov. Toda popolnoma v nasprotju z duhom marksizma - leninizma bi bilo misliti,da je za zmago in pravilno usmeritev te sile to že zadosti.Sleherni spontanski pokret doseže uspehe šele tedaj,če mu stopi na čelo in ga notranje preobrazi subjektivna sila,ki ima pred seboj jasno perspektivo in se jasno zaveda, od kakšnih gibalnih sil je odvisen uspeh celotne borbe.Tako je tudi s partizanskim gibanjem. Kakor je to po eni strani gibanje,v katerem se izraža silna revolucionarna energija ljudskih množic, ki se je sprostila,da bi vrgla s plečj jarem nacionalnega zatiranja in socialnega izkoriščanja,tako je po drugi strani tudi resnica,da to gibanje lahko

ohrani na višini,ga stopnjuje,ga varuje pr[illegible]-njim uničenjem ali notranjim razkrojem samo zavestna in organizirana revolucionarna sila,ki neprestano in dan za dnem teži za tem,da bi politično in moralno čvrstila sleherno partizansko četo in slehernega partizana,odkrivala jim dan za dnem perspektivo njihovega boja,cilje in borbene poti tega veličastnega vseljudskega prizadevanja.

Partizansko gibanje je danes najmočnejša sila,s kakršno razpolaga slovensko ljudstvo v svojem boju. Očitno je potemtakem,da je dolžnost komunistov posvetiti partizanskemu gibanju največ pažnje,največ pomoči in največ skrbi.Sleherna partijska organizacija in sleherni poedini komunist se mora v teh časih zavedati, da je od njegovih naporov v prvi vrsti odvisno,ali se bodo naše partizanske čete krepile ali bodo oslabele.Zanašati se na to,da je partizansko gibanje že samo po sebi neuničljivo, zato ker je vseljudsko,je popolnoma napačno.Kdor postavlja take teorije, se zanaša na spontane tendence, podcenjuje vlogo zavestnega faktorja v zgodovini, podcenjuje vlogo Komunistične Partije. Partizansko gibanje se bo krepilo,bo zmagovalo in doseglo svoj cilj samo,če bo vsak komunist do kraja izvršil svojo dolžnost in če bo ljubosumno bdel nad notranjo politično in moralno čvrstino partizanskih čet.

V svojem delu in boju so bili komunisti primer vsem ostalim borcem slovenskega osvobodilnega gibanja.Ne samo na področju politične borbe,marveč tudi v boju proti okupatorjem z orožjem v rokah so komunisti pokazali toliko junaštva,prezíranja smrti in vdanosti osvobodilni stvari slovenskega naroda, da takih primerov zgodovina slovenskega naroda ne pomni.In ni dvoma,da je prav to delo slovenskih komunistov dajalo neprestano vzpodbudo vsem slovenskim osvobodilnim bojevnikom.

Toda na drugi strani kaže naše delo zelo hude pomanjkljivosti in celo napake.Poedini nevarni pojavo v partizanskih četah jasno kažejo,da nekateri komunisti svojo dolžnosti niso tako izvrševali,kakor bi jo bili morali.Osnovna slabost,ki jo kažejo mnogi naši komandirji,komandanti in politkomisarji,

je nekakšna vrtoglavica zaradi uspehov.Zmage nad okupatorjem so jih upijanile. Spremenili so čelo svoj odnos do tovarišev ter postali nekakšni "vojvode",ki se jih je lotila pleseh birokratizma. Ta bolezen je prinesla partizanskemu gibanju veliko škode.Dejstvo pa je,da tej bolezni niso zapadali zgolj nekomunisti ali nepartijski ljudje,ampak čestokrat tudi komunisti,člani Partije.

Druga slabost, ki je izredno nevarna, se kaže v omalovaževanju Partije, v poskusih izolirati Partijo od kontrole in vodstva nad delom partijcev, ki delajo v partizanskem gibanju.Mnogi komandirji,komandanti in politkomisarji, sami člani Partije se vedejo nasproti partijskim funkcionarjem kakor nasproti vsiljivim "civilistom",preprečujejo jim dostop v čete, preprečujejo jim kontrolo nad svojim delom, poskušajo se izmakniti disciplini in kontroli Partije.

Tretja osnovna slabost v našem partizanskem gibanju je pomanjkljivo politično delo znotraj partizanskih vrst. Delo politkomisarja se je najčešče spremenilo v birokratsko mašino, v pretipkavanje raznih materijalov,v dolgotrajno zasliševanje belogardistov in drugih krivcev itd.Resničnega političnega dela v četah:vzgajanja partizanskih vrst,resničnega dviganja zavesti slehernega partizana, vsega tega pa je po naših partizanskih četah premalo. V tem pogledu niso grešili samo politkomisarji.Ne, še bolj so krive te slabosti naše lokalne partijske organizacije, zlasti okrožni in rajonski odbori,ki so"pozabili", da je njihovi skrbi poverjeno tudi politično delo med partizani.Naši okrožni komiteti so največkrat prepustili partijce v partizanskih četah same sebi, ti pa niso znali pravilno razvijati svojega dela med partizani.

Zlasti pa so pokazali naši okrožni komiteti veliko slabost v tem, da so kratkomalo izpustili izpod kontrole člane Partije-komandante in politkomisarje-po partizanskih štabih.Namesto,da bi jih najčvrsteje povezali s partijsko disciplino, namesto da bi živo vodili njihovo delo, kolikor se ne tiče čisto vojaških vprašanj,so nekako dvignili roke od njih in jim dopustili,da so čestokrat delali sva-

ri,zaradi katerih bi že zdavnaj morali biti poklicani na odgovornost pred Partijo.Tako se je zgodilo,da so se naši komandirji,komandanti in politkomisarji bavili s stvarmi,ki spadajo v območje posameznih odborov OF,NOO ter partijskih organizacij,med tem ko je politično in vzgojno delo med partizani trpelo. Razumljivo je, da se je zato <u>precenetljivo veliko število</u> komunistov,članov Partije, ki so na položajih komandirjev,komandantov in politkomisarjev,oddaljilo od pravilne partijske linije in pričelo delati izredno nevarne napake, ki spravljajo v nevarnost celokupno politično delo Partije.

Vse te in mnoge druge napake so tako grobe in so zapustile za seboj tako težke posledice, da je potrebno sprožiti po vseh partijskih organizacijah pravo kampanjo za njihovo odstranitev. Ne bomo naštevali posledic vseh teh napak. Komunisti naj dobro prisluhnejo razpoloženju slovenskega ljudstva, pa bodo razumeli,kako nevarne so take napake in ka ko je zares dvanajsta ura,da jih popravimo.Primeri nepravilnega in nedostojnega vedenja partizanov nasproti civilnemu prebivalstvu,odklonov v vprašanju rekvizicij ter borbe proti beli gardi,primeri brezdušnega birokratizma itd,ki so se zlasti pojavili v zadnjih časih,jasno kažejo,da je bilo delo komunistov in partijskih organizacij nezadostno in v nekaterih primerih celo nepravilno. Te napake je sedaj treba hitro in temeljito popraviti. Partija ne more trpeti, da bi katerikoli član Partije delal stvari,ki so v nasprotju z njeno politično linijo. Kdorkoli te linije ne bi izvajal,ne more biti niti član Partije niti ne more vršiti funkcije,ki mu jo je Partija poverila..Vse partijske organizacije so dolžne nemudoma izvršiti temeljito samokritiko in podvzeti vse mere,da se posledice teh napak čim preje popravijo.Posledice vseh teh napak so prehude,da bi Partija še dalje mogla trpeti liberalizem v odnosu do nosilcev teh napak. Kdorkoli se bo zoperstavljal hitri likvidaciji teh napak, mora biti brezobzirno odstranjen. To je smisel odloka CK KP Slovenije,ki je ~~sprodej objavljen~~.'

Krištof.

KOMUNIKE CK KPS O PARTIJSKEM POSVETOVANJU

Dne 5.,6. in 7.julija 1942.se je vršilo posveto vanje izvoljenih delegatov naše Partije z osvobojenega slovenskega ozemlja.Poleg delegacije CK so na posvetovanju sodelovali partijci iz vrst terenskih funkcionarjev in aktivistov, kakor tudi pripadniki slovenske partizanske vojske.Na partijskem posvetovanju je bilo navzočih nad sto tovarišev,med njimi 67 izvoljenih delegatov iz partijskih terenskih organizacij in partizanskih čet na osvobojenem slovenskem ozemlju.Prvi dan je na partijskem posvetovanju prisostvovala tudi delegacija Izvršnega odbora OF,s čimer se je na svečan način na svobodnih slovenskih tleh ponovno manifestirala enotnost slovenskega osvobodilnega gibanja.

S partijskega posvetovanja so bili poslani pozdravi tovarišu Stalinu,tovarišu Dimitrovu,Centralnemu Komitetu Komunistične Partije Jugoslavije in Izvršnemu odboru Osvobodilne Fronte slovenskega naroda.

Partijsko posvetovanje je pretresalo vsa temeljna vprašanja partijske politične linije, gradite nove narodne in ljudske oblasti na osvobojenem ozemlju, utrjevanja slovenske partizanske vojske,mladinskega dela,organizacijskega in političnega utrjevanja naše Partije.

Partijsko posvetovanje je znova poudarilo enotno voljo naše Partije,ohraniti in utrditi OF slovenskega naroda kot temeljni pogoj slovenske narodne osvoboditve in združitve.

Delegati Izvršnega odbora in tovariških skupin krščanskih socialistov ter sokolov so v svojih pozdravnih govorih med drugimi izrazili naslednje:

Tov. Andrej Hribar,član Izvršnega odbora OF in predstavnik sokolov v OF:

"...Vaš pozdrav izraža krepko zavest enotnosti, zavest Slovenca,zavest slovenskega naroda kot še nikdar doslej.Mi nimamo nikogar več nad seboj,nočemo nikogar pod seboj!Hočemo pa svobodno pot,kot jo

khočo vsak narod,in to pot si bomo zajamčili z vsemi zvezami,ki bodo ščitile našo narodno svobodo/ploskanje/,našo borbo proti fašistom/ploskanje/!Tovariši, znamenit je ta dan za Komunistično Partijo, znamenit za vse Slovence. Po članih Komunistične Partije in po KP,v zvezi z vsemi ostalimi pozitivnimi silami,je slovenski narod mogel doseči tak uspeh,kot ga danes beleži. Tovariši, pomen KP je za nas v OF brezprimerno važna zadeva.Mi znamo oceniti širino,moč,vsebino KP in veno,kaj pomeni za slovenski narod, za jugoslovansko narode,kaj pomeni KP, razširjena po vsem svetu,za vse človeštvo.Mi ne so delujemo v OF kot stranka,ki se veže po svojih računih, mi smo pri OF kot vršilci nalog slovenskega naroda./Ploskanje/.Mi nismo sklepali nobenih političnih kompromisov ali zvez in si nismo pridržali za nikogar izmed nas nobenih predpravic.OF je ena, kot je slovenski narod samo eden./Ploskanje/.OF je tvorba slovenskega naroda..."

Tov.Pavle Tratar,član Izvršnega odbora OF in predstavnik krščanskih socialistov v OF:

"Dragi tovariši!Čast mi je, da se moram v imenu moje skupine najprisrčneje zahvaliti za vabilo, na podlagi katerega sedim danes tukaj med vami. Moji tovariši in jaz se z vso skupino,ki je danes v duhu zbrana z vami, v tem krogu nikakor ne počutimo kot od daleč povabljeni gostje. Mi vsi se počutimo tako tesno zvezane z vami,da lahko rečem,,da danes z vami vred polagamo račune...

...Španski pisatelj in katoliški mislec Bergamin, ki je sodeloval s komunisti v državljanski vojni, je nekoč dejal:-Tovariši,ne smemo se bati sodelovanja s komunisti,ker zaupamo v njihovo človečnost.-Tovariši,to je velika beseda predvsem za nas,kajti ko smo se Slovenci zbrali v to veliko narodno skupnost,je nas poleg drugih razlogov nagnilo do sodelovanja z vami predvsem zaupanje v vašo novo človečnost.To dejstvo imejte stalno pred očmi.

V tem smislu se danes,tovariši,ko ima Komunistična Partija Slovenije prvič svoj zbor na osvobojenih slovenskih tleh,spominjajte,da smo si rosnični tovariši novega slovenstva. Zavedajte se, da smo z

vami v sleherni besedi,ki jo izgovorite.Vsaka vaša misel naj pride tudi iz naših bitij,vsaka vaša beseda naj bo izgovorjena tudi iz naših src. In naj vas poleg pozdravov naše skupine prepoji naša želja,da bi šli skupno do konca,da bi skupno premagali vse ovire, da bi kratko in malo skupno vzdržali skozi življenje in smrt.

Naj živi slovenska narodna enotnost!

Naj živi Osvobodilna Fronta slovenskega naroda!"

Tovariš Drejče Jaklič,član Izvršnega odbora OF, v imenu slovenskega sokolstva:

"Tovariši,tovarišice!Vesel sem,ponosen in zadovoljen,da morem v tem zgodovinskem trenutku, v teh prostorih, v teh osvobojenih hostah prisostvovati in sprejeti pozdrave delegatov KPS Sokolstvu in da se morem kot zastopnik sokolstva Sokolstva v OF zahvaliti za povabilo,za vaše pozdrave in da vam morem vrniti plamteče pozdrave sokolov k vašemu delu da morem izraziti zadovoljstvo,da moremo v sodelovanju združiti vse svoje poti k istemu cilju,k osvoboditvi in združitvi slovenskega naroda..."

"...Ko se je 1935.l.Sokolstvo v Sloveniji očistilo,ne sicer v celoti,ampak samo skupina, ki je vodila to borbo,je bilo dovolj močno,da je potegnilo za seboj večino, ki se danes ne nahaja v vrstah bele garde,ampak se bori v vrstah OF, to je predvsem mlajše sokolstvo. Temu,da se je leta 1935. in 1938.izvršilo v Sokolstvu očiščenje,se je treba zahvaliti, da lahko danes proslavljamo razen vašega dela tudi delo OF.Če bi se to ne bilo zgodilo, danes OF ne bi bila taka,kot je.Tudi izven dela v OF smo sokoli srečni,da smo našli novo družbo tovarišev in tovarišic,družbo resničnih ljudi, ki imajo ves obseg človeka novega reda,novega boljšega človeka.Redke so bile ure, ki smo jih tudi mi sokoli zadnjih 5 let preživljali, da bi bili srečni, ker smo doživljali neprestane boje.Zaradi tega smo v tovariših v OF in KP našli nove ljudi,iskrene tovariše,da se počutimo v OF s tovariši komunisti ne tako kot je bilo očitano v nekem letaku, da namreč

v OF ne sodeluje sokolstvo,ampak da sodelujejo tam odpadniki sokolstva,da imajo besedo tam samo komunisti..."

"..Tovariši in tovarišice,znano vam je,da mi sokoli v OF ne predstavljamo nobene take skupine kot jo predstavlja KP. Sokolstvo ni stranka, njegov cilj ni prevzem oblasti kot je cilj vsake stranke. Zaradi tega ne zasledujemo strankarskih ciljev po prevzemu oblasti. Zato je naše delo popolnoma iskreno in služi samo ciljem,ki si jih je zastavila OF,da osvobodi in združi vse slovenske pokrajine v novo,lepšo domovino.Istočasno želimo sokoli predvsem KP,o kateri je dejal svojo mnenje že tovariš Andrej,popoln razvoj njenega največjega napredka,ker vemo,da je resnična osvoboditev, trdna svoboda in načelna izvedba našega programa,da delovno ljudstvo pride do svojih pravic,mogoča samo pod jamstvom,da KP stoji ,dela in razvija.To je želja,ki jo podpira vsak sokol,ki sme ime sokol izgovarjati s poštenim namenom./Ploskanje in vzkliki OF,enotnosti slovenskega naroda in osvobodilne borbe/.

Julija 1942. CK KPS.

POLOŽAJ OSVOBODILNE BORBE IN NALOGA PARTIJE

Za gigantsko borbo, ki jo bije Sovjetska Zveza s fašistično Nemčijo, je predvsem značilno, da je Hitler v zunanjepolitičnem pogledu vojno že izgubil. Hitlerjev načrt, da bi dal vojni s Sovjetsko Zvezo izrazito razredno in ideološko obeležje ter da bi mobiliziral proti Sovjetski Zvezi ves kapitalistični svet, je v celoti izpodletel.Namesto razredne vojne vsega kapitalističnega sveta proti Sovjetski Zvezi ima danes Hitler opravka z osvobodilno vojno demokratičnih in svobodoljubnih narodov proti fašistični Nemčiji.Namesto,da bi se mu bilo s podporo angleške lordske in finančne kapitalis-

tične reakcije posrečilo vključiti Veliko Britanijo v protisovjetski blok, se je Hitlerju po zaslugi herojskega sovjetskega vojaškega odpora in pravilne sovjetske zunanje politike zgodilo ravno narobe:Sovjetska Zveza in Velika Britanija sta sklenili daljnosežno pogodbo,ki utrjuje sovjetsko -angleško prijateljstvo, omogoča nadaljno svetovno koncentracijo demokratičnih sil proti fašistični Nemčiji ter hkratu nudi zasužnjenim narodom priliko, da še lažje povežejo svoje osvobodilne moči za kar najuspešnejši boj proti fašističnim okupatorjem.Hitler je potemtakem v zunanjepolitičnem pogledu vojno izgubil, ker je Sovjetski Zvezi uspelo organizirati svoja vojna zavezništva na temelju fronte za svobodo narodov, medtem ko fašistična Nemčija ni bila sposobna skovati razrednega, to se pravi - kapitalističnega protisovjetskega bloka. Sovjetska Zveza je kot protiimperialistična trdnjava in zaščitnik narodne svobode dosegla največjo možno širino v zbiranju svojih političnih in vojaških zaveznikov. Imperialistični svet kot razredni nasprotnik socialistične države delavcev in kmetov ni mogel ustvariti svoje enotnosti, temveč se je v orjaškem spopadu dveh taborov razklal zaradi svojih notranjih nasprotij in zaradi pravilne sovjetske politike, ki je znala dana dejstva v celoti upoštevati ter jih maksimalno uporabiti za uspeh osvobodilne protifašistične borbe.

Dejstvo, da je vojna, ki jo bije Sovjetska Zveza skupno s svojimi zavezniki,vojna za svobodo narodov v najširšem pomenu besede kljub različnemu socialnemu in ideološkemu sestavu posameznih udeležencev protifašističnega tabora, ni na svojem poudarku v teku enega leta prav nič izgubilo, temveč se zlasti sedaj, ko gre za najtežavnejšo in hkratu najuspešnejšo fazo osvobodilne borbe, le še ostreje zrcali.

Osvobodilne sile katerega koli naroda,ki bi takega širokega značaja vojne za svobodo narodov ne znale razumeti in upoštevati,temveč bi ga ožile-če

prav samo na lastnem borbenem sektorju- z zavestno predčasno zaostritvijo razrednih nasprotij in z zavestno predčasno razredno diferenciacijo sestavin osvobodilnega boja, bi brez dvoma preskočile etapo, oslabile borbeno moč lastnega naroda, hkrati pa tudi moč celotne svetovne protifašistične fronte.

Iz vsega tega pa sledi, da je bila linija OF, kakor jo je zamislila in kakor jo izvaja naša Partija, v vsakem pogledu pravilna, in da je treba OF, njeno širino, njen vseljudski značaj in enotnost njenih temeljnih skupin brezpogojno ohraniti. Sektaštvo, ki se je pričelo pojavljati na terenu pri posameznih partijcih in celo v posameznih partijskih organizacijah in ki se predvsem izraža v nepravilnem odnosu marsikaterega komunista do sodelavcev v OF - zlasti do krščanskih socialistov in sokolov - je torej danes poglavitna nevarnost za pravilno politiko naše Partije. CK Partije je imel potemtakem popolnoma prav, ko je na poslednjem partijskem posvetovanju ožigosal sektaštvo, kmalu nato še zaostril in teoretično poglobil svoj protisektaški kurs ter storil tudi disciplinske ukrepe proti nekaterim zakoreninjenim sektašem.

V vojaško političnem pogledu je za sedanji položaj osvobodilne borbe značilno, da zbirajo fašisti sicer svoje poslednje sile, da pa so njihov vojaški stroj in njegovi udarci še vedno siloviti ter tudi v svetovnem obsegu izredno nevarni, če jim ne zoperstavimo vseh borbenih svobodoljubnih moči in če jih ne tolčemo z neposredno vojaško akcijo. Politično sledi iz tega ponovna potrditev linije OF, ki jo zastopa CK, in pod njegovim vodstvom izvaja Partija. Za osvobodilno borbo slovenskega naroda bi postalo naravnost katastrofalno, če bi dovolili razbiti enotnost OF. V najboljšem primeru bi slovenski narod postal po zlomu fašističnih okupatorjev plen svojih belogardističnih notranjih sovražnikov. Vojaško pa je na dlani, da je treba danes mobilizirati vse razpoložljive sile naše Partije in celotne OF za

neposredno oboroženo akcijo proti okupatorjem, za utrditev in povečanje udarne sile našega partizanstva.Iz partizanskih vrst moramo do kraja izkoreniniti frontalno taktiko in birokratizem komandnega ter politkomisarskega sestava.Povrniti se je treba k pravi partizanski taktiki - seveda ne več na prvotni,temveč na novi,na višji stopnji.Vprašanje teritorija stopa trenutno v ozadje,izrazito v ospredje pa se dviga vprašanje uničevanja žive sovražni kove sile,ohranjevanja lastne žive sile,pridobivanja sovražnikovega orožje in zaščite civilnega prebivalstva.

Kot tretjo značilnost v sedanji fazi osvobodilne borbe lahko povdarimo dejstvo,da postajajo notranji narodni sovražniki iz svojih razrednih razlogov vse bolj zagrizeni in da tudi omahljivi elementi znotraj samih osvobodilnih vrst objektivno vse izraziteje težijo k zaostajanju za revolucionarno - demokratičnim razvojem osvobodilne borbe, kar bi v nadalnjih posledicah brez dvoma vedlo k pomirjenju z " najbolj sprejemljivim " delom reakcije, torej k dejanskemu lomu enotnega osvobodilnega gibanja.Predčasna objektivna ostritev razrednih nasprotij, ki jo še pospešuje po eni plati zavestno manevriranje reakcije,po drugi plati pa često tudi sektaška slabost najnaprednejših osvobodilnih sil, sodi danes seveda med najneugodnejše pogoje za dosledno osvobodilno borbo.Naša Partija, ki je premagala že toliko težav, bo morala in bo znala premagati tudi to.Biti moramo pač vsestranski: po eni plati se moramo boriti za kar največjo širino OF, z vso silo moramo udariti po sektaštvu kot poglavitni nevarnosti in z vso iskrenostjo in lojalnostjo pomagati poštenim sodelavcem, da premagujejo tradicionalne reakcionarne usedline in pojave zaostajanja - po drugi plati pa neomahljivo vztrajati na vseh bistveno načelnih pozicijah sodobne razvojne stopnje v osvobodilni borbi.Naš pogled mora biti hkrati uprt v širino in perspektivo.V širino zato, da ne izgubimo izpred oči splošno slo -

venskih in splošno evropskih zvez, se pravi z drugimi besedami, da ne izgubimo izpred oči razsnanje politične situacije, ki je brez dvoma merilo za tisti okvir, do katerega že smo sčči razvojna stopnja našega domačega dogajanja. V perspektivo pa zavoljo tega, da se jasno zavedamo, kam vodijo neki objektivni procesi. Le s takim združevanjem širine in perspektive ter z istočasno borbo proti sektaštvu kot glavni nevarnosti bomo mogli družiti tudi kar najširšo množično zasidranost osvobodilnega gibanja z njegovo revolucionarno demokratično vsebino, izogibati se ozkosrčnega strahu pred dopustnimi in potrebnimi koncesijami kakor tudi podlegania oportunističnim, načelnim koncesijam, hkrati pa dejansko pomagati vsem tistim skupinam in sodelavcem, ki objektivno sodijo v sodobni slovenski demokratični razvoj, da ta razvoj z nami vred do kraja doživijo in dovršijo.

Četrta značilnost v sedanji fazi osvobodilne borbe tiči v tem, da bodo prihodnji meseci morda najtežavnejši tako v svetovnem, kakor tudi in predvsem v našem slovenskem obsegu. Uspehi in porazi se bodo menjavali v hitrem tempu, ovire se bodo kopičile in dostikrat se bo tudi zdelo, da je postavljeno na kocko vse, kar je bilo doslej storjeno. Prav v teh mesecih bo treba pokazati vso vztrajnost, vso čvrstino, vso neomahljivost partijca. Vzdržati na višini in še stopnjevati svojo lastno moralo, dvigati s herojskim, neukloniljivim osebnim primerom, s svojim pravilnim organizatoričnim delom kakor tudi s plamenečo borbeno besedo moralo najširših ljudskih množic, podžigati njihov odpor, voditi jih skozi največje napore osvobodilne borbe tako, da jih zdržijo in stopnjujejo svojo borbenost - taka je za prihodnje tedne osnovna naloga naše Partije in slehernega komunista, ki zares zasluži ime komunist.

Iz vsega tega pa sledi, da moramo nenehno utrjevati Partijo, varovati njen kader, proti kateremu so in bodo v še hujši meri naperjeni poglavitni so

vražnikovi udarci; krepiti jo tako v njeni številčni in udarni noči kakor v njenem moralno-političnem, borbenem, resničnem marksistično-leninističnem poletu in razvoju.Tako bomo tudi - kot vse doslej - z neomajno zvestobo služili celotni OF in njeni veliki stvari osvoboditve, združitve in samo odločbe slovenskega naroda.

Peter Kalan

Matej Bor: KOMUNISTOM!

Tovariši, kako naj bi poet,
v neznatni pesmi razodel,
kar sta zgradila vaša moč, pogum?
O tem govoril bo bodoči svet,
nekoč o vaših delih pel
visoko pesem bo naš veleum.

Odkod prišli ste sem v te naše hoste?
Iz ječ, podzemlja, z vseh strani sveta.
Vrnili ste se. Zdaj ste spet doma.
In tu poslej ostali večno boste!

Kdo vas odtod prežene še kedaj?
Kdo naj iz te zemlje iztrga vas,
ki ste se ji okrog srca ovili?
S krvjo ste svojo to zemljo gnojili,
kar vam je vzela, dala bo nazaj,
in če vas preje bila je v obraz,
Za vsak udarec vrne vam poljub.

Saj vi ste ji, ko jo je gnal obup
v pogubo, smrt, spet pokazali pot.
Zapuščeno, izdano ste povsod
ko slepca vdano za roko vodili.
Na glas in tiho ste ji govorili,
kar vam naročal časa je ukaz.

Iz ječ, ko so pred puško vas gonili,
pokoncu šli, z nasmehom ste pojoč.
Čim strašnejša bila krog vas je noč,
tem bolj svetal je bil vaš glas, obraz
in vaša vera, da nekoč bo vstalo,
razraslo se v svobodo vse, prav vse,
po čemer okovano je stopalo
tiranov tisočletja gazilo...

Kaj bil ta narod danes bi brez vas?
Pohlevna čreda, ki jo tepe bič.
Na dražbi bi prodajal jo birič,
razgnali bi poslednjo našo vas,
iztrebili ko gnil osat, ko plevel -
pregnan v tujini bi poslednje dneve
življenja svojega preklel ta narod...

A vi vzgojili ste železen zarod,
ki v ognju naših dni ni izgorel.
V smrtni tihoti arešerno je zapel,
s pestjo krvnika zgrabil je za grlo!
In glej, zobovje, ki zažrlo
se nam v kosti je in meso,
se je odprlo...

Tovariši! Bijmo zver po čeljusti,
bijmo v oči pošast!
Še nas drži,
še se zažira v meso.

Pesti, bijte trdo, trdo,
po očeh, po čeljusti.

Ti imaš puško; ti "psa" in ti bombe:
A vsi imamo pesti in široka srca.
Vanje pljuskajo kletve vsega sveta,
kriki iz zadnje zavržene katakombe.

Slišite ljudstev pohod?
Z nami, z nami grodo!
Ko zalaja poslednji rafal
v poslednjo tiransko glavo,
vržemo puške v kot
in objamemo nevesto - svobodno zemljo
v zarji neznanih dalj...

ODLOČEN BOJ SEKTAŠTVU!

S pravilno politiko in svojo živo iniciativo je naša Partija v Sloveniji zlasti v poslednjem letu dejansko postala resničen vodnik svojega naroda. Z zaupanjem zro slovenske ljudske množice v Partijo kot tisto avantgardno silo, ki se v najtežjih dneh borbe za nacionalni obstanek slovenskega naroda ni motila niti v perspektivah, niti v potih, po katerih je treba iti, da bo slovenski narod dosegel svojo svobodo in si zagotovil obstanek. Pravilna politika je dala Partiji moč in jo povezala z neštetimi vezmi z masami slovenskega ljudstva.

Osnovna naloga Partije v teh časih je, vzdrževati te vezi, krepiti jih in se neprestano zavedati, da bo Partija močna in sposobna voditi proletariat in delovne mase, ter ves slovenski narod k osvoboditvi samo tedaj in samo toliko časa, dokler bo ta zveza z množicami nerazrušena. To misel je prekrasno izrazil tov. Stalin v zaključku "Kratkega kurza zgodovine VKP/-b," ko primerja Komunistično Partija z antičnim junakom Antejem, ki je bil močan samo tako dolgo, dokler je stal z nogami na materi zemlji. Ko so ga oddvojili od nje, so ga uničili. Tako je tudi s Partijo. Ljudske množice so tista mati zemlje, iz katere mora rasti naša Partija. Kakor hitro se bomo od teh množic oddaljili, bo Partija postala izolirana sekta, ki jo bo mogoče uničiti. Oddaljili pa se bomo od ljudskih množic edino le z nepravilno politiko, s postopki, ki jih najširše ljudske množice še ne morejo doumeti, če bomo bodisi prehitevali razpoloženje ljudskih množic, bodisi zaostajali za njim. Centralni Komitet KP Slovenije je imel ves

čas pravilno politično linijo.Temu je tudi v vrsti pripisati uspehe,ki jih je naša Partija dosegla.In vendar je prav v zadnjem času sektaštvo tako zajelo zavladalo v celi vrsti partijskih organizacij,da postavlja v nevarnost vse uspehe naše Partije v zadnjih letih.Posledice tega sektaštva so se že pojavile in če ne bomo z vso ostrostjo in odločnostjo nastopili proti njemu,se utegnejo te posledice še povečati.Razume seda to sektaštvo ne škoduje samo Partiji sami,ampak v prvi vrsti interesom celotne osvobodilne borbe slovenskega naroda, v kateri je naša Partija prevzela nase odgovornost vodilne avantgarde.

V čem se izražajo te sektaške napake? Pojavljajo se zlasti na dveh področjih: na področju osvobodilne borbe in na področju partizanskega gibanja.

Česar naši aktivisti najbolje ne razumejo,je dejstvo,da Osvobodilna Fronta ni koalicija strank,temveč vseljudsko valovanje, sestavljeno iz cele vrste gibanj v demokratičnih ljudskih množicah,gibanj,ki nosijo na sebi različne pečate preteklosti,različno idejno površino, različno formo, ki se razlikujejo po stopnji razvoja,po dozorelosti,po borbenosti in revolucionarni prekaljenosti,toda ki po vsebini eno tno izražajo celoten proces osvobajanja najširših ljudskih množic slovenskoga naroda od protiljudske reakcije in imperialističnega zatiranja.Povsem prirodno je zato,da niso vse ljudske množice enako sposobne razumeti in sprejeti pravilno politično linijo naše Partije in vodstva OF. Nekatere zaostajajo bolj, druge manj, medtem ko je proletaria kot najnaprednejši razred tudi v tem pogledu pokazal največjo dozorelost. Naloga komunistov v takem položaju je, odkrivati vzroke zaostalosti posameznih delov ljudskih množic in jim z vsem svojim delom pomagati pri prevladovanju te zaostalosti. Naši komunisti pa velikokrat delajo narobe: ne vidijo globoke revolucionarne vsebine,ampak samo zunanje izraze zaostalosti. Z vodo vred izlivajo iz kopeli otroka.

Iz tega nerazumevanja globoke revolucionarne vsebine gibanja Osvobodilne Fronte izhaja cela vrsta sektaških napak. Namesto da bi pomagali množicam v njihovem razvoju, ustvarjajo s temi napakami trenja in nasprotja, ki zadržujejo prehod bolj zaostalih plasti slovenskega ljudstva na revolucionarne postojanke. Razširjenje, utrjevanje in vzdrževanje enotnosti OF mora biti za slehernega komunista osnovna naloga v tem času. Zavedati se mora, da pri OF ne gre samo za kratkotrajno formacijo, ampak za veliko vseljudsko gibanje, ki bo ostalo tudi v bodočnosti nosilec vsega boja za lepšo bodočnost slovenskega naroda in delovnega ljudstva. Naši aktivisti morajo zato spremeniti svoj odnos do sodelavcev. Pomagati morajo najnaprednejšim elementom iz teh vrst, da bi se gibanje OF dejansko moglo prekovati v celoto, ki jo bo prežemala enotna revolucionarna volja. To pa je mogoče doseči samo z vztrajnim in napornim ter potrpežljivim vsakdanjim premagovanjem slabosti in težkoč, ki se pojavljajo in se bodo še pojavljale v takem širokem valovanju, kakršno je OF. Nič se ne da prehiteti. Naš veliki Lenin nas je učil,da se množice uče samo na svojih lastnih izkušnjah.Prehitevati ljudske izkušnje, pomeni izolirati se od ljudskih množic.Naša politika mora biti tako usmerjena, da se naslanja na te ljudske izkušnje,da jih objasnjuje ljudstvu in ga vodi na ta način korak za korakom dalje, nikoli ne izgubljajoč izpred oči velikih ciljev, ki jih ima uresničiti delavski razred. Jasno je, da so na taki poti težkoče. Toda za to obstoji Komunistična Partija, avantgarda najnaprednejšega razreda, da se teh težkoč ne boji,da jih premaguje in lomi. Naš Stalin je dejal: Mi komunisti smo ljudje posebnega kova. Ni takih trdnjav, da bi jih boljševiki ne mogli zavzeti. - Sektaštvo pa kapitulira pred takimi težkočami. Namesto da bi se borili proti njim z napornim delom, jih poskušajo sektaši "odstraniti" na ta način, da skupaj s težkočami zapuščajo tudi množice.Ni komunist tisti, ki pravi: s tem in s tem se ne da delati, ker je

zaostal, ker drugače misli, ker je pod tujimi vplivi.Dolžnost komunista je, da z vztrajnim vsakdanjim delom na njihovih lastnih izkušnjah prepričuje take ljudi o pravi vsebini tujih vplivov, njihove zaostalosti itd. Sektaštvo ni torej nobeno junaštvo, nobena premočrtnost, ampak samo kapitulacija pred težkočami, strah pred masami, strah pred tem, da bi smelo zaplavali v razburkanih valovih vseljudskega gibanja, sestavljenega iz najrazličnejših elementov.

Iz iste osnove izhaja sektaštvo v partizanskem gibanju.Na drugem mestu govorimo podrobneje o tem vprašanju. Na tem področju se nam sektaštvo kaže kot še nevarnejša bolezen. Vojska je močna samo tedaj, če tvori z ljudstvom enodušno celoto. Zlasti velja to za partizansko vojsko, ki je izključno odvisna od tega, kako globoko je povezana z ljudstvom. Sektaštvo v partizanih pa se izraža prav v tem, da se naši komandirji,komandanti in politkomisarji odvajajo od ljudstva, da se včasih malo brigajo zato, kakšen odmev bodo njihovi postopki imeli v ljudstvu, da se včasih pretvarjajo v nekake birokratske "vojvode", ki so izgubili kontakt z ljudstvom. Res je, da so to le posamezni pojavi, toda tudi kot taki so izredno nevarni. Za naše kadre pri partizanih je tembolj važno če se dobro zavedajo, da se težkoče ne dajo premagovati samo z orožjem, temveč da je vzporedno treba veliko napornega političnega dela in objasnjevanja; predvsem objasnjevanja, da bi se vezi med ljudstvom in partizansko vojsko ne pretrgale. Tisti partizanski komandant ali politkomisar, ki tega ne razume, ne more ostati na svojem mestu, kajti s svojim ravnanjem spravlja v nevarnost vse plodove dolgoletnega napornega dela naše Partije.

Pa še drug moment je,ki nam veleva, da z vso resnostjo in ostrostjo napovemo boj sektaštvu v naših lastnih vrstah. Sovražnik, ki je izgubil bitko na odprti fronti, poskuša sedaj razbiti OF od znotraj na njenih lastnih postojankah. V tem svojem stremljenju se ne poslužuje samo najzaostalejših elementov v širokem gibanju OF, marveč prav tako tudi sek-

taštva v naših lastnih vrstah. Kakor je zaostal st nekaterih plasti slovenskega ljudstva dragocen kanal za vplive bele garde na OF, tako ni nič manj dragocen kanal za vplive bele garde tudi sektaštvo v naših lastnih vrstah. Sovražnik dobro ve, da naše sektaštvo razbija enotnost OF.Njegov največji interes je , okrepiti to sektaštvo, razvijati ga in s tem izpodkopati in zlomiti pravilno politično linijo vodstva KP Slovenije.Partija ima lahko še tako pravilno politično linijo,toda če je njeni kadri ni so sposobni izvajati,je vsa ta pravilna politična linija zaman. V tem smislu je torej sektaštvo danes direkten zaveznik bele garde in sovražnik OF in naše Partije sploh.

Kje so izviri vseh teh sektaških napak, ki so se prav v teh zadnjih časih v tolikšnem obsegu pojavile? Naša Partija je v krvavi borbi z okupatorji izgubila velik del svojih najboljših kadrov,tistih kadrov, ki so zrastli v dolgoletnih bojih v čvrsto enoto. Ti kadri so preboleli bolezen sektaštva in so ga vztrajno čistili iz partijskih vrst. V sedanji etapi širokega ljudskega gibanja so partijske vrste napolnili novi borci predani osvobodilni stvari slovenskega naroda in delavskega razreda , toda manj ojeklenели v ognju dolgoletnih borb,z manjšimi izkušnjami in manjšo sposobnostjo, da bi prislu - škovali dihanju ljudskih množic.Partija oropana velikega dela svojih najboljših kadrov ni mogla teh novih kadrov pravočasno prekuhati v revolucionarnem kotlu in tako so se v partijskih vrstah mogle ponovno vgnezditi sektaške, pa tudi mnoge oportunistične napake in slabosti.

Če hočemo torej odpraviti sektaštvo iz naših vrst, je predvsem potrebno notranje krepiti Partijo,pohiteti z vzgojo novih kadrov, povečati budnost komunistov v lastnih vrstah, okrepiti samokritiko v naših celicah in forumih,idejno poglabljati naše kadre, skratka, v prvi vrsti obrniti pogled vase, v našo organizacijo, v naše kadre; potem bomo šele lahko popravili zunanje posledice sektaških napak.

Vsa Partija, vse partijske organizacije in vsi posamezniki morajo v prihodnjih dneh okrepiti boj proti sektaštvu, podvreči samokritiki vse svoje delo in si jasno očrtati smernice za bodoče delo. CKKP Slovenije poziva vse organizacije, da v najkrajšem času pošljejo svoja poročila o ukrepih, ki so jih storile v tej kampanji.

K.

GLAVNO OPORIŠČE OKUPATORJA

Eno leto veličastne narodne osvobodilne vojne, ki jo bije slovenski narod z močnejšim sovražnikom, da bi iztrebil s svojih tal okupatorske tolpe in zatiralce slovenskega naroda, hkratu razkriva sliko svojevrstnega razkroja slovenske protiljudske reakcije. Slovensko ljudstvo mora dobro poznati pot te izdajalske druščine ne samo zato, da bi spoznalo njen pravi obraz in se znalo boriti proti njej, ampak tudi zato, da bi znalo razpoznavati vse hudobe manevre te reakcije proti slovenskim ljudskim množicam. Zlasti pa je važno, da komunisti, ki v tem trenutku nosijo veliko in največje odgovornost za bodočnost slovenskega naroda in za rezultat morja solz in krvi, ki jo preliva slovensko ljudstvo v svoji osvobodilni borbi, da komunisti natančno poznajo sleherno sovražno stopinjo v preteklosti, zakaj le tako bodo mogli oceniti perspektivo bodočega razvoja sovražnikov slovenskega ljudstva in njegove demokratične svobode.

Slovenska protiljudska reakcija, ki ji je slovensko ljudstvo po svojih izvirih spontano nadelo ime bela garda, ni enotna formacija. Peščica izdajalcev se je že od vsega začetka udinjala okupatorjem in prav ta peščica je dobila ime bele garde. Ta prvotna skupina bele garde nikoli ni mogla dobiti nikakršnih opor v slovenskem narodu. V glavnem je opravljala posle običajnih policijskih pomočnikov in ovaduhov. Toda to ni bila edina protiljudska frakcija. Druga skupina, neprimerno, nevarnejša od te prve, se je zamaskirala s krinko sovraštva proti okupa-

torjem,lažnjivega patriotizma,skrbi za"veliko Slovenijo"ali"veliko Jugoslavijo"se zapenila od šovinizma proti italijanskemu in nemškemu narodu ter se zavila v lažnjive fraze o demokraciji in bodoči socialni pravičnosti.Pričakovati bi bilo,če bi sodili po besedah,da se bo ta gospoda vsa srečna pridružila osvobodilni borbi slovenskega naroda.

Toda prav kmalu je pokazala kakšni so njeni resnični smotri.Prvo vprašanje,ki ga je postavila,je bilo vprašanje,kdaj naj se pričnc neposredna oborožena akcija proti sovražnika.Ti gospodje so priporovedovali,da sedaj še ni čas da bi"udarili". Razumljivo je, čemu so prišli s to zahtevo.Njihov cilj je bil,da bi z lažnjivo skrbjo za žrtve,ki jih slovenski narod daje v svoji borbi, prikrili svoje resnične težnje, prepričili slovenskim ljudskim množicam,da bi pograbile za orožje. Od vsega začetka pa vse do danes so vsa prizadevanja protiljudske reakcije naperjena samo k enemu cilju:iztrgati slovenskemu ljudstvu iz rok orožje.To je glavno vprašanje,okrog katerega se vrti danes boj znotraj slovenskega naroda. To je tisto vprašanje, ki žene slovensko protiljudsko gospodo v sovražnikov tabor,ki jo žene k temu,da danes grabi za sovražnikovo orožje in se oblači v okupatorske uniforme.

Drugo vprašanje,ki ga je ta gospoda tudi postavila od vsega začetka,je bilo vprašanje demokratične vsebine osvobodilnega gibanja slovenskega naroda. Pod videzom skrbi za popolno enotnost slovenskega naroda je ta gospoda poskušala prepričiti, da bi slovensko ljudstvo v svoji osvobodilni borbi zapisalo na svojo zastavo poleg nacionalno osvobodilnih gesel tudi gesla resnične ljudske demokracije. Razumljivo je,čemu se je upirala tem demokratičnim geslom.Nacionalno osvobodilni boj slovenskega ljudstva je šele tedaj dosegel svojo največjo širino in svojo največjo revolucionarno udarnost,ko se je slovensko ljudstvo zavedelo, da se boj ne bije zgolj za neko formalno nacionalno neodvisnost,ali zgolj za obnovo vsega tistega starega,ki ga je de-

ocilotja težilo,ampak da je nacionalna neodvisnost
tisti nujni okvir,ki šele tedaj pride do popolnega
izraza,če ga napolnjuje resnična demokratična vse-
bina.Iztrgati slovenskemu osvobodilnemu gibanju ta
demokratična gesla, bi pomenilo iztrgati iz njega
njegovo pravo vsebino,iztrgati vodstvo iz rok demo
kratičnih sil in s tem uničiti nacionalno osvobo-
dilno gibanje samo. Boj proti demikratičnim geslom
osvobodilnega gibanja s strani slovenske reakcio-
narne gospode ni torej nič drugega kakor poskus,za
dušiti to gibanje samo,iztrgati ljudstvu iz rok ve
liko inicijativo pri reševanju njegove lastne usc-
de.

To torej je bila vsebina politike raznih "patri
otov"mihajlovićevske smeri,sestavljene iz ostankov
bivše JRZ in bivše JNS, ki so se v teku lanskega
leta poskušali vriniti v Osvobodilno Fronto z enim
samim-"malenkostnim" pridržkom,da je OF <u>provoč de-
mokratična</u> in da je njena <u>akcija prezgodnja.</u> Da je
pa ta"malenkostni pridržek"v resnici poskus likvi-
dacije OF kot resničnega ljudskega gibanja, to je,
najpak,ta protiljudska reakcija skrila pred sloven
skim ljudstvom.

Izvršni odbor OF je seveda takoj odkril pravo
vsebino demagoškega nastopa teh kričavih patriotov
z "malenkostnim" pridržkom ter jih razkrinkal pred
slovenskim ljudstvom. Toda njihova delavnost se s
tem ni ustavila. Ko je ta prvi poskus likvidacije
OF propadel,se je reakcionarna gospoda obrnila od-
krito proti OF.Napadali so Izvršni odbor OF,zlasti
CKKP Slovenije,da sta kriva žrtev, ki jih pobijajo
okupatorji,da razbijata enotnost slovenskega naro-
da, proglašali so ju celo za orodje Gestapaitd..
Istočasno pa so hvalili delavnost partizanov, pro-
glasili partizanske borce za heroje,ki so padli v
borbi za svobodo svojega naroda,hvalili SSSR itd,
Hoteli so s tem natresti peska v oči slovenskim
množicam in jih obrniti proti vodstvu OF in CKKP
Slovenije, ki sta v vseh bojih in uspehih zadnjega
leta dokazala,kako pravilna je bila njuna politi-

čna linija.Ti gospodje so mislili,da je mogoče narod, ki je stopil v veličastno borbo s sovražnikom svoje svobode in bodočnosti,razorožiti z golo frazo in lažjo. Toda v onem letu teh bojev je slovenski narod spoznal,in odkril več, kakor v 23. letih obstanka Jugoslavije. In kar je najvažnejše :v tem letu se je slovensko ljudstvo navadilo ločiti dejanje od fraze.Navadilo se je tega zato,ker se je popolnoma jasno zavedalo, da drži obenem s svojo puško v rokah tudi usodo svoje bodočnosti.Tudi demagogija in poskus ločitve slovenskih ljudskih množic od vodstva OF in CKKP Slovenije je padel v vo-. To dejstvo je reakcionarno slovensko gospodo tem bolj razočaralo,ker so istočasno slovenski partizanski oddelki in OF želi velike uspehe v osvobodilnem boju,ki so pričeli spravljati vse,upe te gospode v nevarnost.

Zdaj reakcionarni gospodi ni ostalo nič več,kakor še korak dalje. Pričela je pripravljati z roko v roki z okupatorji kajnovski udarec v hrbet slovenskemu ljudstvu. Pričela se je odvratna kampanja za izzivanje državljanske vojne med Slovenci,prič le so se formirati oborožene tolpe plačencev gospode,pričela so se zakulisna pogajanja z okupatorji o skupnih vojaških akcijah proti partizanom. Dej - stva govore dovolj glasno,kako nizko se je skotalila ta drhščina,kako je pljunila na vse,kar je slovenskemu ljudstvu sveto,kako grobo je pogazila vse za kar se slovensko ljudstvo bori.Lističi te gospode sedaj samo obžalujejo, da je okupatorska vojska morala prepustiti velike predele Slovenije "razbojnikom", to je partizanom. Kakor okupatorji proto ti izdajalci bojevnikom za svobodo slovenskega naroda s smrtno kaznijo in uničenjem.Med tem ko londonski "Times"piše o veličastni borbi slovenskega naroda, "ki nima primere v zgodovini"psujo ta gospoda partizane z razbojniki,poziva okupatorske čete na pomoč in udarja v hrbet partizanom tam,kjer se nahajajo v najodločilnejših bojih z okupatorji. Ali ni dovolj kričeč primer že samo dejstvo,da je ona sama belogardistična tolpa zakrinkana s partizanski-

mi uniformami in znaki,prizadejala partizanskim od delkom več izgub,kakor vsa ofenziva okupatorja? In ali nima slovensko ljudstvo prav,če pozna za te izvržke slovenskega naroda eno samo besedo: smrt?

Prav tako je ta izdajalska druščina spremenila svoj značaj v zunanje -političnem pogledu.Ta spremenba se je zlasti pokazala ob podpisu sovjetsko-angleške pogodbe, ki predstavlja veliko zmago sovjetskega načela o pravici slehernega naroda na samoodločbo,vključno do odcepitve.Ta pogodba je tako temeljito razbila vse zunanje politično špekulacije naše bele garde,da se je ves tisk bele garde z vso silo vrgel na kampanjo proti SSSR. Pa ne samo to. Slovenska reakcionarna gospoda je računala, da bo našla izhod za svoje cilje v event. nasprotjih, ki naj bi nastala med SSSR in Anglijo.Sovjetsko-angleška pogodba pa je našo izdajalsko druščino strahovito razočarala, ker zelo korenito odstranjuje oz. zmanjšuje možnost takih nasprotij. In perspektive naših izdajalcev so s tem postale popolnoma brezupne.Zato se je bela garda sedaj še odločneje povezala z okupatorjem.Odkriti napadi na SSSR in prikriti na Anglijo,se vedno bolj ponavljajo.Dejansko je s tem naša belogardistična gospoda postala tudi sovražnik in izdajalec mednarodne stranke svobodo ljubnih narodov proti fašističnemu imperializmu.

Tako je naša protiljudska reakcija našla svoje poslednje pristanišče:prijadrala je v tabor sovražnikov slovenskega ljudstva,v tabor okupatorjev.Postala je glavna opora okupatorjem na naši zemlji. Včerajšnja Mihajlovićevska frakcija se je danes popolnoma zlila s prvotno peščico bele garde in postala njen vodja ter organizator. Kakor l.1918. je takozvana "demokratična" frakcija v SLS kapitulirala pred velesrbsko reakcijo,da bi s tem zaščitila pozicije slovenske izkoriščevalske gospode.In s to velesrbsko reakcijo,z Nedićem in Dražo Mihajlovićem se je udinila okupatorjem in dvignila zahrbtni nož proti lastnemu narodu.

Jasno je,da po vsem tem vsa ta združena izdajal

ska gospoda ni mogla več računati na kakršno koli podporo s strani slovenskih ljudskih množic.Izolirana že poprej,se je sedaj še veliko bolj izolirala.Dejansko je bila kot politična sila popolnoma razbita.

Toda svojega orožja tudi sedaj ni položila.Spremenila je taktiko borbe proti OF in proti KP, ker ni sposobna da bi se z OF srečala v frontalni borbi,poskuša sedaj razbijati OF od znotraj,boriti se proti OF na lastnih pozicijah OF.Bela garda se skuša navezati na vse mogoče bolj zaostale elemente v OF,v prvi vrsti na posamezmike iz katoliškega tabora, ki jih skuša zastrašiti v njihovi skrbi za svobodo veroizpovedi.Poleg odkrite obcrožene borbe, ki je za belo gardo popolnoma brezupna in so vsi njeni dosedanji poizkusi doživeli popolen zlom,je torej sedaj glavno orožje bele garde od znotraj razkrojiti OF in razbiti enotnost njenih posame - zpih delov.To je najbolj značilna poteza sedanjega razvoja borbe OF proti domačim podpornikom okupatorja.

Sleherni komunist se mora zategadelj zavedati, da je danes bolj kot kdaj koli potrebno z največjo skrbnostjo bedeti nad enotnostjo OF.Treba je zasledovati sleherni gib bele garde, sleherni njen prst,ki posega v vrste OF,da bi vu napravil razdor. Danes je vprašanje razbitja bele garde predvsem vprašanje uničenja njenega vpliva in njenega delovanja znotraj OF, ne da bi pri tem trpela moč in enotnost OF. Boj proti naporom bele garde v OF je na sedanji etapi naše borbe odločilnega pomena za vso bodočnost.

Ni treba pri tem pozabiti,da ima bela garda globoke socialne korenine v tisti plasti,ki je živela od izkoriščanja slovenskega delovnega ljudstva. Zato se bo bela garda kot tendenca neprestano pojavljala v različnih oblikah,Vsako uspavanje češ,saj smo jo uničili se bo pokazalo kot izredno škodljivo.Bela garda ni uničena in izviri njenega nastajanja ne bodo uničeni.Zato pa je dolžnost komunistov

da budno spremljajo vse izpremembe v njenem razvoju in da zadoj udarijo z vso silo po tistih pojavih,v katerih se bela garda konkretno izraža.Očitno je,da je bela garda postala glavna opora okupatorju.Potemtakem je nemogoče uničiti okupatorje ne da bi udarili po beli gardi. Zato pa je v prvi vrsti potrebno napovedati smrtni boj lahkomiselnemu podcenjevanju bele garde,podcenjevanju, ki je doma v naših lastnih vrstah.

NOVI SLOVENSKI PATRIOTIZEM

Uradna slovenska domovinska ljubezen,kakršno so propovedovali vladajoči slovenski krogi in najeta truma plehkih govornikov ter pisunov,je bila v praksi stokrat in tisočkrat opljuvana,dokler ni doživela aprila 1941 svojega dokončnega poloma. Tisti, ki so se desetletja penili od nacionalističnih in patriotičnih fraz,so se v teku pičlega tedna kar najnazorneje razgalili kot protinacionalni,kapitulantski,izdajalski odpadniki. V popolnem moralnem in političnem razsulu starega slovenskega nacionalizma in rodoljubarstva vseh odtenkov se je izrazilo izredno zanimivo in važno družbeno dejstvo,dejstvo namreč, da je staro družbeno vodstvo slovenskega naroda na vsej črti odreklo in da zahteva borba za osvoboditev,združitev in samoodločba slovenskega naroda novo,udarno,do kraja revolucionarno družbeno vodstvo. Tako družbeno vodstvo pa je lahko predstvljal samo še slovenski proletariat s KPS na čelu in povezan z najširšimi slovenskimi narodnimi množicami.

Slovenski proletariat je zares postal jedro slovenskega naroda in je tej čudoviti tvorbi narodne enotnosti v najhujših časih narodne zgadovine tudi vtisnil pečat svoje historične udarnosti.

Jasno je,da se je na takih novih temeljih in ob taki žilavi borbi slovenskih narodnih množic moral razviti nov val slovenskega patriotizma.

Odveč bi bilo danes dokazovati obstoj novega

slovenskega patriotizma.Dokazuje ga oborožena partizanska pest,dokazuje ga junaški prezir slovenskega kmeta do barbarskega požiganja njegovih domov in do ropanja njegovih polj,dokazuje ga visoka morala civilnega prebivalstva,ki je vzdržalo,vztraja in bo vztrajalo kljub strahotnim represalijam pobesnelih in poživinjenih okupatorjev.

Gre nam za ugotovitev temeljev tega novega slovenskega patriotizma,za smer,ki jo moramo dati njegovemu razvoju in ki jo mora zavestno gojiti naša Partija.

Za novi slovenski patriotizem je značilna volja slovenskega osvobodilnega gibanja,da za vsako ceno tudi za ceno najhujših žrtev-očisti svojo zemljo okupatorjev,da doseže osvoboditev in združitev svojega naroda.Ničesar tujega nočeta OF in KP kot njena vodilna sila.Hočemo pa,da postane slovenski narod na svoji zemlji gospod.

Dalje je karakteristično za novo slovensko domovinsko ljubezen,da stremi po pravici do popolne samoodločbe slovenskoga naroda, vključno pravico do odcepitve.Hoteč zajamčiti svojemu narodu vse pogoje za neovirano nacionalno življenje in razvoj, se zavedamo,da obstaja tako jamstvo v najvišjem izrazu dejanske narodne suverenosti, to se pravi,v pravici do samoodločbe,vključno pravico do odcepitve.

Tretjič je za novo slovensko ljubezen do domovine značilno,da se slovenski narodni osvobodilni pokret druži z demokratičnim gibanjem slovenskih ljudskih množic za srečno bodočnost delovnega ljudstva Slovenije.Novi slovenski patriotizem jasno in zavestno spoznava- in to se dogaja prvič v slovenski zgodovini-v slovenskih ljudskih množicah,v slovenskem delovnem ljudstvu dejanskega nosilca slovenske nacionalne bodočnosti.

Končno je za novi slovenski patriotizem tipično da se jasno in zavestno oslanja na tisto moralno-politično,družbeno in državno silo,kjer sta narodna enakopravnost in bratsko sožitje naroda ob narodu dejansko vzpostavljena,namreč na Sovjetsko zve-

zo. Novi slovenski patriotizem se tesno povezuje s čustvi vse slovanske enotnosti pod vodstvom velikega ruskega naroda,ki je nesporno prevzel najnapredne jšo družbeno vlogo med narodi.

Razume se,da je pravemu narodnemu in človečanskemu smislu nove slovenske domovinske ljubezni popolnoma tuja vsaka sled nacionalnega šovinizma.Novi slovenski patriotizem in pristni proletarski internacionalizem,kakor so ga ideološko izrazili ter oblikovali Marx,Engels,Lenin in Stalin,si ne nasprotujeta,temveč sta drug drugemu pogoj.

Komunisti Slovenije,ki se zavedamo, da smo med poglavitnimi tvorci nove slovenske domovinske ljubezni,družimo tudi v tem pogledu dediščino najboljših slovenskih kulturnih duhov - Prešerna,Levstika in Cankarja -z močjo najnaprednejše ideologije,karjih pozna razvoj človeške misli,z marksizmom-leninizmom.V skladu z revolucionarno-demokratičnim Prešernovim duhom in z našo borbeno potjo je,če napišemo danes,ko se novi slovenski patriotizem in proletarski internacionalizem najboljših sinov slovenskega naroda kar najtesneje zlivata,na svoj prapor naslednje Prešernove velike besede:

Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
ko,kodar sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,
ko rojak
prost bo vsak
ne vrag,le sosed bo mejak!

Peter Kalan.

KPS IN JUGOSLAVIJA

Elementi, ki so s svojo protiljudsko in protinarodno politiko povzročili propad Jugoslavije,očitajo danes naši Partiji,da hoče slovenski narod odvrniti od drugih jugoslovanskih narodov in ga popolnoma separirati. Te namere vidijo v njenem naglašanju načela samoodločbe slovenskega naroda ter

gojitvi naše samostojne narodno-osvobodilne, to je partizanske vojske. Pri tem si še izmišljajo razne laži o nekih krvavih kupčijah med njo in bratskima Partijama Nemčije in Italije na račun slovenskega naroda. Laži o katerih je bilo že v našem tisku in tisku Osvobodilne fronte mnogo govora in jih za to ne bomo tu ponavljali.

Vzroki propada Jugoslavije danes niso več skriv nost. Dejstvo je, da Jugoslavija ni bila plod prostovoljne združitve Slovencev, Hrvatov, Črnogorcev itd.,s Srbi,od spodaj,na temelju enakopravnosti in samoodločbe teh narodov,temveč rezultat imperialističnega krojenja evropske karte v skladu z interesi zmagovalcev v prvi svetovni imperialistični vojni, ter protirevolucionarnega sporazuma slovenske, hrvatske in druge reakcije, ki se je iz strahu pred demokratično revolucijo doma podala pod zaščito velesrbske reakcije in njene armade. Politika narodnega zatiranja in protiljudskega nasilja,ki je bila temelj politike vseh jugoslovanskih režimov v notranje-političnem pogledu ter politika vezanja na reakcionarne sile v zunanje politični pogledu, to dejstvo je bil tisti najglobljji vzrok, da se je ta državna zgradba sesula ob prvem zunanjem udarcu.KPJ je ob nemškem napadu na Jugoslavijo pozvala vse narode Jugoslavije na obrambo svoje neodvisnosti.Toda posledic dolgoletne protiljudske politike velesrbskih režimov ni bilo mogoče popraviti v nekaj dneh.Krah je bil neizbežen.

Česar ni bilo moči v zadostni meri doseči v kratkih dneh pred napadom fašističnih osvajalcev na narode Jugoslavije,so izzvala nasilja in nečloveško postopanje okupatorjev.Narodi Jugoslavije so zno va vstali na boj proti njim in se začeli zgrinjati okoli narodno-osvobodilnih front,za katero je dala iniciativo Komunistična Partija Jugoslavije. Zla - sti pa se je v svoji veliki večini zgrnil okoli svoje Osvobodilne Fronte slovenski narod. Ta odpor našega naroda proti okupatorju se je še stopnjeval, ko je fašistična Nemčija napadla Sovjetsko Zvezo.

KPS je pri snovanju naše Osvobodilne Fronte vprašanje naše narodne osvoboditve in združitve že od vsega začetka postavila na temelj oboroženega boja slovenskih ljudskih množic proti fašističnemu okupatorju, ker se je zavedala, da samo oboroženi boj množic nekega zatiranega naroda, naslonjen na revolucionarna osvobodilna gibanja in perspektivo revolucionarnih sprememb v deželi samega narodnega tlačitelja, predstavlja tisto pot, ki nam bo prinesla resnično narodno osvoboditev.

V tej luči gleda naša Partija tudi na vprašanje Jugoslavije. S tem, da se je slovenski narod okle nil Osvobodilne Fronte, je obsodil ves sistem protiljudske in narodno-zatiralske politike, ki jo je v bivši državi izvajala velesrbska protiljudska reakcija ob podpori slovenske in hrvatske. S svojim bojem za samoodločbo in ljudsko demokracijo jasno izpričuje, da noče obnove take Jugoslavije, kakršna je bila, ker bi to pomenilo obnovo vsega tistega, kar je pretresalo bivšo državo in bi v prihodnjosti privedlo do še usodnejših posledic, kakršen je bil lanski polom.

Odklanjanje versajske Jugoslavije z vsemi njenimi protiljudskimi in narodno-zatiralskimi oznakami, pa še ne pomeni zanikanja Jugoslavije sploh. Prav nasprotno: boj za samoodločbo in njeno uveljavljanje je tisti edini način zbližanja našega naroda s hrvatskim in srbskim, ki jih je v stanu združiti v enotno državno zvezo, ki je velesrbska buržoazija in drugi protinarodni elementi niso mogli nikoli doseči. Priznavanje pravice do samoodločbe našemu narodu bo odstranilo namreč tisti občutek narodne zapostavljenosti, ki ga je preje odtujeval drugim jugoslovanskim narodom.

Potreba skupnega boja vseh južnoslovanskih narodov proti okupatorjem in težnja, da bi čimprej stresli s svojih ramen njihov jarem, sta prav danes strnili te narode v mogočni skupni narodno-osvobodilni boj. To skupnost pa je onemogočilo striktno priznavanje njihove narodne samoodločbe. Potre-

ba da se postavijo medsebojni odnošaji južnoslovan skih narodov na take temelje,postaja danes vedno jasnejša ne le pri našem ljudstvu,temveč tudi pri vseh pravih demokratičnih elementih med Srbi in Hr vati,kjer je bilo ljudstvo najbolj izpostavljeno razedinjevalni politiki hegemonističnih velesrb - skih in domačih separatističnih strank.

Na čelu tega sporazumevanja narodov Jugoslavije za čim uspešnejši boj proti okupatorjem stoji Komu nistična Partija Jugoslavije.KPJ se ob razpadu te države ni razdelila na posamezne samostojne dele, ker je tako hotela tudi s svojo organizacijsko enot nostjo manifestirati svoj odpor proti nasilnemu razkosanju Jugoslavije, prav tako pa je ta Partija storila vse,da bi čim tesneje povezala narodno-os- vobodilni boj naših narodov v skupno mogočno narod no osvobodilno gibanje. Pri tem pa je strogo pazi- la,da se ta skupnost gradi na temelju polne enako- pravnosti in priznavanja vsakemu izmed njih polne pravice do samoodločbe.Na tako stališče se je po- stavila tudi naša KPS,ko se je s svojimi sodelavci v Osvobodilni Fronti v četrti temeljni točki pro- grama OF javno izrekla za enotnost narodov Jugosla vije.

Ta politika KPS pa ne gre v račun bivšim reakci onarnim politikom in kapitalističnim klikam, ki stoje za njim. Ti elementi z vsakim dnem jasneje spoznavajo, da jim ta politika KP odvaja ljudske množice in izpodnaša tla, na katerih so v prejšnji Jugoslaviji lahko uresničevali svoje izkoriščeval- ske interese. V prvi vrsti se seveda opira taki e- notnosti južnoslovanskih narodov srbska buržuazija, ker mora s strahom gledati, kako se ji z vstaja- njem demokratičnih narodnih množic izgubljajo mož- nost bogatitve na račun drugih nesrbskih narodov . Nič manj pa ne besni proti na novo ustvarjajoči se enotnosti jugoslovanskih narodov naša reakcija, ker vidi, kako se naše ljudstvo otresa njene raz- edinjevalne ter ljudskim interesom in njegovi enot- nosti škodljive politike.Da bi preprečila politiko samoodločbe in na njej snujočo se enotnost naro-

dov Jugoslavije, ki jo zastopa vprav KPJ,se ta naša reakcija po eni plati zateka k odprtemu izdaj - stvu, iščoč zaščite pri okupatorjih proti svojemu lastnemu ljudstvu, po drugi strani pa začenja obujati spet nacionalni šovinizem proti hrvatskemu narodu ter se ogrevati za velesrbski hegemonistični nacionalizem.

Vsa ta reakcionarna gospoda postavlja nasproti našemu narodno- osvobodilnemu boju in njegovi slovenski ljudski partizanski vojski jugoslovansko vlado v Londonu, češ da je ona edina predstavnica naših narodov v boju proti okupatorjem, ne glede na to, da ta vlada ne le da dozdaj še ni ničesar storila za resnično osvobodilno stvar narodov Jugoslavije, ampak vidi višek svoje "osvobodilne"delavnosti v tem, da obsoja požrtvovalni osvobodilni boj ljudskih množic.Slovenski predstavniki te vlade, Miha Krek in drugi na vsa usta trobijo v svet, da je politika Osvobodilne Fronte v nasprotju s politiko te vlade,da je naperjena proti njej in da sploh nasprotuje ciljem zaveznikov. Toda Sovjetska Zveza,ki se že od vsega začetka zavzema za uveljavljenje samoodločbe vsakega zatiranega naroda, kakor tudi Anglija in Amerika, so se ponovno izrekle za pravico narodov do samoodločbe in v zadnji pogodbi med SZ in Anglijo sklenjeni ll. junija t.l. obe državi slovesno izjavljata,da se ne bosta vmešavali v notranje zadeve osvobojenih narodov in držav.S tem sta dobila naš osvobodilni boj in njegova predstavnica OF svoje mednarodno priznanje.Priznanje samoodločbe za katero se zavzema prav naša Partija in OF, s strani Anglije, pa je tudi podrlo vse račune naše reakcije, ki je vezala reševanje vprašanja naše osvoboditve z reševanjem za zeleno mizo, kar je bilo prav za prav smisel njenega deklamiranja,da se bo vprašanje našega naroda rešilo drugod izven meja naše domovine. Na to misel je vkljub britki izjušnji iz leta 1918.,ki nam je mesto osvoboditve prineslo razkosanje med štiri države, prišla zategadelj, ker jo je prevzel strah

pred oboroženim bojem našega naroda proti okupator ju in uveljavljenjem polne ljudske demokracije. Naše reakcije, ki ji gre predvsem za njene kapitalistične profite, nič ne briga, da način "rešitve" našega narodnega vprašanja za zeleno mizo pomenja v bistvu tujo intervencijo in uvedbo sistema ponovnega narodnega zatiranja in reakcije nad jugoslovanskimi narodi s strani velesrbske buržuazije in njenih hlapcev pri nas doma.Nasprotno ona pa prav to hoče.

Klevetniki naše Partije in OF pripovedujejo, da sta Partija in OF napadli londonsko vlado, se ji zoperstavili in s tem razbili enotnost narodov Jugoslavije.Toda razpoloženje in vsakdanja stvarnost govori o nasprotnem.Ne postavlja se Komunistična Partija Slovenije proti jugoslovanski vladi v Londonu, temveč ta vlada se sama skupno z našimi domačimi reakcionarnimi elementi postavlja proti ljudstvu in njegovim težnjam. Ta vlada je za nadaljevanje politike nesvobode in narodnega zatiranja in s tem jasno kaže, da je zastopnica izkoriščevalcev, ne pa predstavnica jugoslovanskih ljudstev v njihovem boju proti okupatorjem. KPS ni nikoli pozivala slovenskih narodnih množic v boj proti tej vladi, pač pa jim je govorila kje je prava pot k naši narodni osvoboditvi in se zanjo z vso doslednostjo zavzemala dobro vedoč, da je to edino pravilna in dosledna demokratična pot za našo narodno osvoboditev in združitev. Ko se je londonska jugoslovanska vlada obrnila proti tem boju,se je dejansko obrnila proti narodu samem.

Naš narod je po težkih in dragih dolgoletnih izkušnjah krenil naposled po tej poti in komunisti ne dvomimo,da se bo po njej na vsej črti uveljavila njegova pravica do samoodločbe. Prav tako pa tudi ne dvomimo, da se bodo na tej podlagi izoblikovali prisrčni in tesni odnošaji z ostalimi narodi Jugoslavije, ki so prav tako kakor Slovenci iz posledic proti ljudske in proti narodne politike bivših jugoslovanskih režimov in domače reakcije potegnili enak pomembni pouk. KPS se bo z vso dosle-

dnostjo še naprej borila za uresničenje tega načela ter nastopila proti vsem, ki bi ga hoteli izigrati ali v interesu svoje izkoriščevalske politike potisniti v kot. Če se bo Mihajlovićevska gospoda v Londonu in doma še naprej upirala tej borbi naj bo prepričana, da jo bo v tem trenutku ljudstvo samo zavrglo in mimo mje uveljavilo svoje težnje po demokraciji in narodni enakopravnosti.Mesto stare Jugoslavije,ki so jo ljudstvo in vsi resnični demokratični elementi čutili kot ječo bo vstala svobodna in demokratična domovina južnoslovanskih narodov,ki bo zadovoljila vse njihove nacionalne težnje.

R.

ZA RAZČIŠČENJE NEKATEIH POJMOV GLEDE MLADINSKEGA GIBANJA

V teku enoletnega osvobodilnega boja slovenskega naroda sta se tako mladinska OF kakor Zveza komunistične mladine močno utrdili.Tudi poslednje partijsko posvetovanje je pokazalo,da so naši mladinski aktivisti sposobni dati mladinskim organizacijam vso množično širino in jim nuditi tudi resnično mladinsko izživljanje,če le imajo prave pojme , kaj naj predstavljajo posamezne oblike naše mladinske množične aktivnosti.Kar se pa teh pojmov tiče, je treba hkrati priznati, da jih na partijskem posvetovanju niso vsi partijci,ki delujejo na mladinskem sektorju,dovolj jasno razumeli oziroma prečistili.

Nejasnost je obstojala v naslednjih vprašanjih: kakšen je odnos med mladinsko OF in Zvezo delovne mladinc;katera mladina sodi v Zvezo delovne mladine,katerega mladinca smemo šteti med pripadnike Zveze komunistične mladine.

Če hočemo,da naši mladinski aktivisti po eni plati zapadejo sektaškemu zoževanju,kar je tako za celotno naše delo,kakor za sam mladinski sektor po

glavitna nevarnost,in da po drugi plati tudi ne razvodenijo revolucionarne vsebine mladinske vzgoje,kakršno zastopa naša Partija, je treba te pojme znova razčistiti.

1/Med mladinsko OF in Zvezo delovne mladine ni prav nobene razlike glede njune širine. Razlika pa obstoji v stopnji mladinske enotnosti.Če že namreč stremi in mora stremeti celotne OF, k zlitju in združitvi vseh osvobodilnih ter demokratičnih tokov med slovenskim narodom v eno smer, tedaj velja tem bolj za mladinsko organizacijo OF, da se mora njena enotnost vse tesneje kovati in vse izrazitoje tudi formalno zrcaliti. Razvoj je dokazal,da je bilo v tem pogledu delo mladinske OF v splošnem povsem pravilno zastavljeno. Skupinski separatizem je v mladinski OF skoraj povsem izginil in tudi formalna vprašanja ozko pojmovanega skupinskega za stopstva ali celo kake skupinske koalicije je mladina po svoje likvidirala s tem, da je neugnano, brez strahu in brez predsodkov zaplula v premočrtno smer vse tesnejše enotnosti. Na temelju takega razvoja so prišla vodstva vseh treh osnovnih skupin OF do popolnoma soglasnega prepričanja, da mladinske skupnosti v OF nima več nobenega smisla ustvarjati po istih načelih, po kakršnih je glede na udeležbo večjega števila avtonomnih političnih skupin zgrajena sama OF.Vodstvo temeljnih skupin v OF so se zedinila ,da bodi mladinska OF enotna organizacija slovenske mladine in so predlagala mladini,naj da tej organizaciji ime "Zveza delovne mladine".S tem je bil brez dvoma storjen zelo velik in pomemben korak naprej v utrjevanju slovenske narodne enotnosti.Zveza delovne mladine ni torej prav nič drugega ko mladinska OF,ki pa je svojo nalogo, strniti slovensko mladino v nerazdružljivo enoto, že tako daleč izpolnila,da je lahko pričela veljati za enotno organizacijo.

2/S tem pa smo tudi že odgovorili na vprašanje, katera mladina sodi v Zvezo delovne mladine.V Zvezo delovne mladine sodi prav vsa slovenska mladina. Vrata vanjo so zaprta zgolj izdajalcem in potuhnjenim belogardističnim agentom. Popolnoma napačno pa

bi bilo,če bi zapirali vrata v Zvezo delavne mladi
ne tistim mladim ljudem,ki so pred kratkim bili še
pasivni ali pa celo pod belogardističnim vplivom
brez lastne krivde,po krivdi pomanjkljivega ali ne
pravilnega dela naših aktivistov.Zveza delovne mla
dine je namreč borbena,toda hkrati vzgojna organi-
zacija.Prav zato je treba znati pritegniti vso slo
vensko mladino v Zvezo delavne mladine, da jo bomo
vzgajali v duhu nepopustljive borbe za osvoboditev,
združitev in samoodločbo slovenskega naroda,za nje
govo naslonitev na bratski mu veliki ruski narod
in Sovjetsko zvezo,za srečno bodočnost delovnega
ljudstva Slovenije.

3/S tem,da so se vse temeljne skupine OF odloči
le za enotno mladinsko organizacijo, ki je ne sme
nobena sila več razbiti,pa seveda nismo mladino po
litično nasilno poenotili in ji vzeli možnosti, da
bi se v ožjem smislu politično tako udejstvovala,
kakor ji narekuje njeno spoznanje, izvirajoče iz
njenih borbenih izkušenj in njene predanosti osvo-
bodilni stvari. Popolnoma napačno bi bilo potemta-
kem misliti,da se je KP s pobudo za enotno mladin-
sko organizacijo in s pristankom nanjo odpovedala
Zvezi komunistične mladine Jugoslavije,kakor bi se
veda bilo tudi popolnoma nepravilno,če bi komuni-
stični mladinci tvorili v enotni Zvezi delovne mla
dine nekako tuje,klikarsko in politikansko telo.Ko
ga smemo torej imeti za pripadnika Zveze komunisti
čne mladine?Za pripadnika Zveze komunistične mladi
ne nam smejo in morajo veljati tisti mladinci, ki
sledo politiki naše Partije,vidijo v Partiji avant
gardo osvobodilne borbe,ter se pod vodstvom Parti
je vzgajajo v duhu marksizma-leninizma.Iz tega pa
hkrati jasno sledi,da morajo biti prav komunistič-
ni mladinci najboljši aktivisti enotne Zveze delov
ne mladine,najpožrtvovalnejši borci za njen razmah
in njeno dosledno osvobodilno smer,njeni najbolj
vneti organizatorji.

-r

ORGANIZACIJSKE IN KADROVSKE NALOGE PARTIJE

Kljub strahotnim žrtvam,ki jih je Partiji zadal okupatorski teror,je nesporno dejstvo,da je Partija tako številčno kakor politično izredno narasla. Če primerjamo n. pr. današnje organizacijsko stanje Partije v tako imenovani ljubljanski provinci s stanjem,kakršno je bilo 1940,ko se je vršila druga partijska konferenca,ja treba reči,da 1940 prav v kmečkih predelih Dolenjske in Notranjske partijske organizacije skoraj nismo imeli,da jo pa danes imamo, in sicer široko razpredeno. Nadalje je bila 1940 partijska organizacija z množicami delavnega ljudstva neprimerno slabeje povezana ko danes. - Predvsem pa moramo ugotoviti močan številčni in politični porast partijske organizacije v Sami Ljubljani.Ljubljansko partijsko okrožje je postalo tisti neizčrpni rezervoar,ki je dal največ kadrov tako za teronsko politično delo kakor za slovensko partizansko vojsko. Partijska organizacija v ljubljanskem okrožju se je dejansko uveljavila kot voditelj ljudskih množic v tem okrožju in hkrati kot najmočnejši steber osvobodilnega boja vsega slovenskega naroda.

Partijske organizacije na Gorenjskem in Štajerskem so doživele najhujše napade okupatorja. Kljub okupatorjevim trenutnim uspehom, ki so bili nekajkrat celo tako veliki,da je Gestapo pobrala ves vodilni partijski kader,ni nemškim fašističnim krvnikom nikjer in nikdar uspelo,da bi prekinili kontinuiteto partijskega dela. Partija je znova in povsod vzpostavila svoje postojanke in organizacije ter nazorno dokazala, da je prav noben fašistični teror ni sposoben uničiti, če je le njena linija pravilna in če je le partijska morala njenih aktivistov dovolj trdna in ustrezajoča visokim zahtevam naše Partije.

Kljub pomembnim uspehom organizacijskega in kadrovskega razvoja pa moramo spoznati in priznati

tudi resne pomanjkljivosti, ki bodo postale z vsakim dnem nevarnejše in ki se v nadaljnjem razvoju osvobodilne borbe lahko stopnjujejo celo v usodno nevarnost,če jih ne bomo pravočasno odstranili.

Nesorazmerje med porastom in utrditvijo partijske organizacije v Ljubljani po eni plati in po po deželskih predelih takoimenovane ljubljansko province kakor tudi Gorenjske in Štajerske po drugi plati je mnogo preveliko.Naši tovariši niso povsod dovolj razumeli, da je hkratu z OF treba širiti in utrjevati partijsko organizacijo,iskati in ustvarjati nove partijske postojanke tam,kjer jih doslej še ni bilo.Tudi tam,kjer je partijska organizacija že obstajala ali na novo nastala, se je dostikrat zgodilo,da se je nekako utopila v OF,namesto da bi bila njeno udarno avantgardistično jedro.Razen tega ni partijska organizacijska mreža po okrožjih niti dovolj sistematično niti dovolj gosto razpredena.Celi predeli so še,kjer nimamo niti enega partijca niti enega kandidata, pa tudi posebne skrbi ne,da bi ustvarili partijsko postojanko,čeprav obstajajo v teh predelih simpatizerji naše Partije, ki so ustrezajočega socialnega porekla in ki so se že iskazali v osvobodilni borbi.

Da bomo nesorazmerje med Ljubljano in drugimi predeli Slovenije odstranili, je potrebno odpreti vrata v Partijo novim borbenim elementom,ki so se že neposredno odlikovali v osvobodilni borbi.V socialnem pogledu se moramo pri tem oslanjati razen na delavce zlasti na majhnega kmeta, kajti prav v primanjkovanju majhnih kmetov partijcev tiči naša velika organizacijska in kadrovska pomanjkljivost. Ta pomanjkljivost je posledica tega,da smo partijsko organizacijo dostikrat utrjevali bolj po slučajnih poteh kakor z množičnim političnim delom. Če se pri pridobivanju novih partijskih članov v socialnem pogledu oslanjamo predvsem na delavca in majhnega kmeta,pa to seveda nikakor ne pomeni, da izključujemo druge plasti delovnega ljudstva.Kar se tiče delovne inteligence,je treba trenutno zlasti povdariti,da moramo posvetiti zadostno pažnjo zlasti tistim učiteljem,ki so se izkazali v osvobodil

na borbi.Med njimi jih je mnogo,ki so do kraja in iskreno spoznali vodilno vlogo naše Partije in ki bi bili srečni,če bi postali njeni kandidati. Prav nobenega smisla nima,odrivati jih,zlasti če so sposobni in priljubljeni množični delavci.Narobe nevarno lahko postane,če izoliramo tako tovariše od partijske organizacije.S tem jih počasi lahko izročamo drugim vplivom.

Ko odpiramo vrata v Partijo novim borbenim tovarišem iz vrst delavcev, delovnih kmetov in delovne inteligence, pa moramo biti skrajno previdni pred raznimi utihotapljenimi, špekulantskimi ali sicer tujimi elementi.Glede tega imamo že nekaj primerov neverjetnega liberalizma pri posameznih partijcih in celo partijskih organizacijah.

Po eni plati je torej treba odpreti vrata v Partijo,po drugi plati pa povečati čuječnost in notranjo partijsko kontrolo.

Kar se spola in starosti tiče, je važno, da se Partija pri pridobivanju novih članov med civilnim prebivalstvom usmeri zlasti k ženam in mladini. Če hočemo Partijo v zaledju zares utrditi,so nam brez pogojno potrebni novi in novi partijci iz vrst žena in iz vrst mladine. Glede na splošno zaostalost političnega množičnega dela med ženami bo pridobivanje novih ženskih članov za Partijo sicer nekoliko trd oreh,toda hkrati zelo hvaležno delo.Žene, ki jih bomo mi politično prebudili,bodo neposredno spoznale vso vlogo naše Partije in bodo lahko kljub včerajšnji zaostalosti sodile med najbolj vdan in najnaprednejši partijski element.

Ko govorimo o nesorazmerju med porastom partijske organizacije v Ljubljani in po drugih delih Slovenije,pa moramo tudi ugotoviti,da je ljubljanska partijska organizacija prav v zadnjem času oslabela ker se je kljub njeni številčni moči zaradi okupatorskega nasilja močno razredčil njen vodeči aktiv. Naglo dviganje novih funkcionarjev,zadostna skrb za njihovo vzgojo, zlasti za partijsko vzgojo ter politično izgrajevanje tovarišic - je potem takem osnovna organizacijska in kadrovska naloga partijske organizacije v Ljubljani.

Druga pomanjkljivost naših partijskih organizacij je njihova ponekod še vedno nezadostna prečiščenost, preslabotna briga za kadre in malodane odsotnost pravilne kadrovske politike. Res je sicer, da so se tako v novomeškem kakor v obeh notranjskih okrožjih vršile čistke v partijski organizaciji. Kljub temu pa je še vedno nekaj premalo disciplniranih premalo prekaljenih elementov in zakrknjenih sektašev, ki lahko uspevajo samo zaradi našega, čestokrat neverjetnega liberalizma. Partijo je danes treba utrjevati z dveh smeri: po eni plati s pridobivanjem novih borbenih članov, po drugi strani pa z brezobzirnim čiščenjem vseh nedisciplinirani, nepopravljivo sektaških, desno oportunističnih in tujih elementov.

Skrb za kadre je bila nezadostna. Zlasti nismo znali dvigniti tistih čestokrat zakritih, v trdo zunanjo skorjo nepoučenosti in zgolj navidezne nespo sobnosti odetih delavcev in majhnjih kmetov, ki imajo sicer dobre pogoje za uspešen osebni in politični razvoj, če jim dovolj pomagamo. Zato se nam je tudi dogajalo, da so se uveljavili ponekod gobezdavi elementi, ki so se seveda razkrili kot nesolidni. Nadalje nam je primanjkovalo poguma za hitro dviganje mlajših sposobnih kadrov na odgovorne funkcije Ne smemo se mlajših kadrov bati. Prav s hitrim dviganjem mlajših kadrov na odgovorne funkcije bomo ob primerni vzgoji te kadre na temelju njihovih lastnih delovnih izkušenj, usposobili in razvili, hkrati pa dosegli v Partiji bujnejše notranje življenje in večji razmah. Kar se partijskih organizacij v zaledju tiče, se moramo danes zlasti truditi, da pritegnemo na odgovorne funkcije dobre partijke.

Teoretična, politična in ideološka vzgoja partijcev je še vedno naša najslabša stran. Res je, da ni bilo na razpolago dovolj partijske literature. Res pa je tudi, da je na razpolago vendarle toliko literature in toliko povprečno že izgrajenih partijcev, da bi bili lahko posvetili vzgoji partijskega kadra neprimerno več pažnje, kot smo je. Razpoložljive literature nismo dovolj izkoriščali. Partijcev, ki so sposobni politično, teoretično in ideološko vzga

jati druge,nismo sistematično uporabljali predvsem za ta posel.

Še beseda o seznanjanju partijskih aktivistov s partijsko linijo.Vse preveč površni smo v tem pogledu,vse preveč malobesedni in vse preveč na hitro roko vršimo ta posel.Če ne bomo partijskih aktivistov pri sleherni priliki in sistematično seznanjali s partijsko linijo ter z vsako novo izkušnjo,ne moremo in ne smemo pričakovati, da se bodo partijski aktivisti uveljavili kot voditelji ljudskih množic.

H koncu še resna beseda o našem novem partijskem kadru.Bilo bi natolcevanje našega novega partijskega kadra,če mu ne bi priznali vsega heroizma in vse požrtvovalnosti,ki ju je že pokazal v osvobodilni borbi.Kljub temu pa je treba vedeti,da naš novi kader niti zdaleka še nima tistega partijskega kova,s kakršnim se odlikuje staro partijsko aktivistično jedro,ki se je politično in človeško oblikovalo v teku dolgoletnih nelegalnih borb in ki ima poglavitno zaslugo za današnje partijske uspehe. Najteže za našo Partijo je, da je večina tega starega jedra aktivistov že izkrvavela v borbi za svobodo svojega naroda ter za srečno bodočnost delavnega ljudstva in da potemtakem novemu partijskemu kadru često primanjkuje izoblikovanih ter izkušenih vzgojiteljev.Novi partijski kader pa s svoje strani še zelo boleha na vseh tistih nepartijskih usedlinah,ki mu jih je zapustila tradicionalna slovenska politična in miselna vzgoja.Vprašanju vzgoje našega novega partijskega kadra,njegovega političnega in karakternega oblikovanja v smislu najčistejše partijnosti,njegovega zlitja s starim aktivističnim kadrom je treba posvetitl kar največjo pažnjo.Tako in samo tako bomo rešili ta problem,ki je prav za prav osrednji organizacijski in kadrovski,s tem pa v bistvu tudi politični problem naše Partije.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA

PROLETARCI VSEH DEŽEL

ZDRUŽITE SE!

CENA 2 L